

(המשך מעמוד 79)

דרישות השוק או ויתור על עקרונותיו של גריניוויי, אלא עליידי שילוב כל הי תיאוריות והתוצאות של הנסיונות שהוא ערך לתוך מיסגרת עיליתית נורמאלית. התוצאה הקסימה את הקהל, ונחשבת על ידי הביקורת לאחד הסרטים הטובים של השנה.

המעלה הבולטת ביותר של הסרט הזה, שאפשר להתייחס אליו בהרבה מאוד צורות. הוא ניתן לפירושים רבים שכולם נכונים באותה המידה: הוא יפה לעין בי צורה בלתי-רגילה, עד כדי כך שאפילו מי שאינו תופס תמיד מה מתרחש על המסך, אינו יכול שלא ליהנות מן השלמות של התמונות המוקרנות עליו.

סטיריה סרקסטית. יסודו של הסיי פור הוא מותחן על היעלמו של בעל-אחוזה, אשר יוצא לבנות בעיר השכנה ומתבושש לחזור. אלא שעובדת היותו של הסיפור מותחן מסתברת לקראת מחציתו השנייה. עד אז אפשר להתייחס למתרחש

בעזרתם למסקנות מדהימות במרחק שי-ביניהן. אולם מעבר למותחן עצמו, יש בסרט נסיך רציני לבדוק כיצד מספרים סיפור בתמונות ואיך יש לקרוא תמונה כדי להי פיק ממנה את מלוא המשמעות. מבלי לעצור את העלילה או להרצין פנים, מס' ביר גריניוויי תוך כדי שיחה על מלאכתו, מה ההבדל בין גוף מואר לגוף מוצל (וזה מומחש ברגע מסויים על המסך, כאשר השמש חודרת לפתע מבעד לעננים ומארי רה שדה מוריקי ובית-האחוזה שנמצא בי תוכו). מה הטעם בבחירת זווית מסוימת שממנה מתבוננים באובייקט. לעומת זווית אחרת. איך אפשר לפרש את הפרספקטיבה שבה מונחים החפצים בתוך תמונה, ומה ניתן ללמוד מן ההרכב של התמונה עצמה. לא קשה להיזכר בסרטו של אנטוניוני יצריט, כאשר הדמויות השונות בסרט מת-חילות לחפש את המשמעות הנסתרת של 12 השרטוטים, על הנקודות החריגות ש- בכל אחת מהן — בדיוק כפי שהצלם של

היגנים (השרטוט) וג'נט זוסמן (המטרונית) — או בנייתה של מרגרט תאצ'ר?

אן לואיז לאמברט בתפקיד הבת היוורשת המשבר הפוקד את הכדורגל הבריטי —

היו נהגים לשכור את שירותיו של אביון כלשהו, צובעים נופו כפסל, ומסילים עליו לשחק את תפקיד הפסל — כשהוא נע וגד לפי מקום הימצאם של האורחים באחוזה. הדמות הזאת בסרט מקבלת משמעות מיוחדת במינה, כי היא עדה לכל מה שמתרחש לכל אורך הסיפור — משהו כמו אידייט הכפר בספרות הרוסית, שהוא עד נצחי ואילם לכל.

תדרוך

חובה לראות

- תל אביב — סערה אייטי, דינר, לילה של יום מפרד, הגילה של טן לורנצו, נערתו של גרגורי, קבבייטק, פישוטה.
ירושלים — אהובת הקצין הצרפתי, הגילה של טן לורנצו, אייטי.
חיפה — אייטי, התפוז המיכאני, ה מצוד.

תל-אביב

הגילה של טן לורנצו (לב 2, איטליה) — בני עיירה איטלקית גולים מבתיהם, כאשר הנאצים מאיימים לפוצץ אותם, ויוצאים בדרך לחירות מיוחדת. פואימה קולנועית מרשימה של האחים טאוויאני. בעלת השלכות אקטואליות מאוד. לילה של יום מפרד (רב-חן, בריטניה) — סירטם הישן של החיפור שיות הוא עדיין חצוף, רענן ואנארכי לגי מרי. בדרך שבה הוא מתאר עוללותיהם של ארבעת אליליהפופ, המשחקים במחר בואים עם מעריציהם ועם עצמם. בימאי: ריצ'ארד לסטרי.
פישוטה (1991, בראזיל) — שיחזור כמעט תיעודי של תנאי-החיים ש- בהם גדל נועריהרחוב של הכרך הגדול. כתבי-אישום מחריד ומזעזע נגד חברת הצריכה, המגדלת בעצמה את זרע הפור-ענות שבתוכה. בימאי: הקטור באבנקו.

ירושלים

אהובת הקצין הצרפתי (מוטיאנו, בריטניה) — עיבוד איטליגנטי ביותר לרבי-מכר של ג'ון פאולס. על אהבה ויקטוריאנית בעיניים מודרניות. משחק וירטואוזי של מריל סטריס בתפקיד ה- ראשי.

חיפה

התפוז המיכאני (עממי, בריטניה) — סטגלי יביריק הביא למסך את המסה העתידנית המפחידה של אלמוני ברג'ס על עולם שבו העולל הגדול ביותר, אפילו חמור מאלומות קיצוניות, הוא נסילת חופשי-הבחירה בין הטוב ורע. שהיא הת- כונה אשר בלעדיה אין האדם אלא צמח מהלך. מאלקולם מקדואל מבריק בתפי- קיד הראשי.

שחקנים זוסמן, גיל קאנינגהם, יו פרייזר, היגנים ולאמברט מאהב לשעבר וחתן אימפוטנט

נות מדהימה. בין אם המדובר בתקריבי הענק, שבהם פותח הסרט, והמצגיגים את הנפשות הפועלות, או בתמונות הנוף עוצ-רות-הגשימה — כל פריט, כל מקור אור, וכל מיסגרת של תמונה, מתוכננים עד ל- פרט הקטן ביותר. לאורך הסרט מטייל באחוזה אדם עירום, גופו צבוע בצבע של פסל, ברגע אחד הוא מעמיד פני אנדרטה על כנה, ברגע אחד הוא פרש רוכב על סוס ברוגזה, אחר-כך אל יווגי נושא לפיד, או פאון הנצב בתוך היער, גריניוויי מסכיב, שה- מתעשרים החדשים באנגליה של סוף ה- מאה ה-17, שידם לא השיגה להזמין את מספר הפסלים הדרושים לקישוט הגן,

אנטוניוני חשף רצח תוך כדי פיתוח סיד-רת צילומים תמימים בפארק. הגנים הבריטיים. מה בדיוק התכוון גריניוויי בסרטו, זו שאלה שעליה תשובות רבות — כולן נכונות באותה המידה. מי שרוצה להתייחס לסיפור כאל אלגוריה, יכול לקרוא בו הכל. גריניוויי עצמו התב-דה, כשסירטו הוצג בברלין, וסיפר שהמ- בקרים בלונדון ראו בסרט דברים שונים ומשונים: מתיאור המשבר הפוקד את הכדורגל הבריטי, עד רמו לבגידתה של מרגרט תאצ'ר בבוחריה. הוא עצמו מא- שר שבין כוונותיו העיקריות היתה להטייל אור על יחסי עובד-מעביד, שבהם העובד יכול להשלות את עצמו שהוא עולה על

על המסך כאל סטירה סרקסטית על הבור-גנות הכסרית הבריטית שעלתה לגדולה באותה תקופה, על מנהגיה, צביעותה, האוויליות שמנחה את כל מהלכיה, רדי-פתי-הצבע וההתחסדות שלה. החווה ש- העניק שמו לסרט הוא חווה בין הגברת הרברט, רעייתו של בעל-האחוזה הנעלם, ובין שרטרט-אמן, מר נוויל שמן. החווה מחייב את השרטט להכין 12 מבטים שר-גים של אחוזת המישפחה, מזוויות שונות, שנועדו להיות שי של התפייסות של גב-רתיבית לבעלה, המתנכר אליה. בתמורה, מקבל השרטט לא רק אחזקה מלאה במ-קום וסכום לא מבוטל של לירות סטרלינג, אלא הוא גם רשאי להכתיב לכל יושבי-הבית היכן מותר להם להימצא ומניין עליהם להדיר רגליהם, כדי שלא להפריע לו בעבודתו. בנוסף לכך, מתחייבת הגברת לספק את תשוקותיו של השרטט, על-פי בקשתו — אחרת לא ימלא את משיתו, ואז לא יהיה בידיה השי שיפייס את הבעל.

נוויל, האמן המשוחרר מדעות קדומות והבו לבורגנות המטופשת, רודה בה, מלגי לג עליה, מעצבן אותה, ומולול בה בבית-חון עצמי מוחלט עד אשר היא קמה עליו בסוף הסרט ומנחילה לו תבוסה אכזרית וחסרת-פשרות. העומדת בניגוד גמור למנהגי הנימוס וגייוני-ההססס ששול-טים לכל אורך הסרט.

מעבר למתחן. אשר למותחן — מרכיבי מתגנבים לתוך הסיפור מבעד לשירטוטים של נוויל, שירטוטים מדויי-קים המנציחים את המציאות שמולו כנא-מנות של צילום. סדון תלוי על עץ, חול-צה קרועה שנופרשה ליבוש, סולם נישען קיר ללא סיבה נראית לעין, מנפיים שנושכחו באחו — כל אלה מוצאים את דרכם לא רק לתוך האיורים שמכין נוויל, אלא גם לתוך הסיפור, שבו כל אחד מפרש את משמעותם בצורה שונה, ומגיע